

de še tega ni veliko. Tudi je rumeno-zelena farba korunjevke vselej slabo znamenje.

Nektere korunjeve plemena poganjajo po svoji natori debelji in bolj košato korunjevko, nekte pa tanjši in slabši; zato je pa tudi sad na debelosti razločen.

Vredništvo.

Vesela vest.

Kdo izmed Slovincov ne pozná gospoda Slomšeka, ako ne osobno, saj po lepih slovenskih bukvah, ktere so složili in na svetlo dali? Tega gospoda Slovenec ljubi ali Jih osobno pozná ali ne. Večkrat se je meni, po Slovenii popotujučemu namerilo, da so me ljudje po tem gospodu, ki toliko lepih bukvic spisujejo, popraševali, in vidil sim, da se ljudem práv prikupim, ako sim samo kaj od tega občeljubljenega gospoda povedal. Zató od Njih sadaj tudi rad rad veselo novico oznamim.

Preosvečeni kardinal, metropolit in viši vladika Solnogradski gosp. Miroslav Švarcenberg, so našega gospoda Antona Slomšeka, dosadajnega opata in dekana v Celji za vladika (škofa) Labudske cerkve izvolili in presvetli Cesar naš Ferdinand so izvoljenega milostljivo v visoki ti česti poterdili. —

Domorodno misleč človek se vselej razveseli, kadar vidi, da se zasluge izverstnega, verlega možá spoznajo in proslavijo; kadar vidi, da se rodoljubivi kak gospod postavi za častnika ali za starešina (Behörde) v narodu; to je vselej radostno, pa takó občega veselja še ne vémo, kakoršno se je vsih sere pooblastilo, ko se je ta vesela novica med Slovenci razglasila. Od vsih strani je prišla svetovna in duhovska gospoda veselo čestitat gosp. Slomšek, da so si práv duri podajali; bilo je kakor pri letovniku pri bučelah.

15. den Rožniga cveta je bil namenjen, da bi se podali na pot na Dunaj, potem k posvečenju v Solnograd (Salzburg). Ob 10. pred pol dnem so želeli še prej, ko odidejo, v mestno cerkev stopiti in malo pomoliti. Ko stopijo iz hišnih vrat naš gospod Slomšek — novo izvoljeni knez in vladika Labudske cerkve — začnejo veselo zvoniti vsi zvonovi vsih cerkev v Celji, po velikim tergu in po ulicah je bila sila ljudi, šolska mladina nižjih in viših učilnic v dveh verstah lepo vzporredjena, z njimi tudi učitelji, čez in čez sam človek, pri oknih vse polno ljudi, duhovnikov in druge gospode práv veliko. Pri železnici je čakala mestna gosposka (Stadtmagistrat), vse je bilo na nogah in je vošilo srečno pot. Mnogo duhovnikov se je vsedlo tudi na železnico, in 16 izmed njih je spremilo svojega višjiga pastirja do Gradca. Kjerkoli se je železnički voz vstavil, so bližnji duhovniki lepó jih dočakovali. V Marburzi je tudi dočakalo svojega kneza nekoliko Labudskih duhovnikov, med njimi kanonik Labudski gosp. Dr. Wiery, ki je gosp. kneza po celim potu spremljal. V Gradci, ko so z železnice stopili, so že našli tam kočijo gosp. škofa Sekovskega, ki Jih je v škofijski grad peljala. Novo izvoljenega kneza-škofa in vse duhovnike, ki so z Njimi prišli, so Sekovski knezoškof práv prijazno sprijeli. Od Gradca je šlo na Dunaj, iz Dunaja po Donavi v parabrodu do Linca, odtod po suhim v Solnograd.

(Dalje sledi.)

Iz Štajarskiga.

V Paški vinogorici nad Celjem je to leto že 8. Maliga serpana vingerl (čerček) pervokrat zapel. Čez vse dobro kapeljco perčakujemo, če bo še delj vreme takó terti streglo. Nekteri vinorejci, če le nekoliko pitno vino perdelajo, radi nemško govorijo; bojimo se, de bi je pri letašnjim clo po talijansko ne začeli zavijati.

Musy.

Tudi na Štajarskim je jelo grozdje zoréti.

Že kmali v začetku tega mesca so gormani na spodnjim Štajarji pravili, de so v vinski gorici, ki se Škofija imenuje, in tudi v drugih goricah mehko grozdje našli, in resnična je ta, de se je že 14. tega mesca černina na brajdi per kaplanii černiti začela.

Zibika 18. Maliga serpana 1846. M. Petik.

Oginj v Cerkljanski fari na Gorenskim.

Na zgornjim Berniku soseske svetiga Janeza kerstnika je ponoči o pol treh 16. dan tekočiga mesca strela vdarla. Štirje kmetje so na naglama pogoreli, kér je hud vihar oginj močno podpihoval. Malo so sicer zamogli ljudje zavolj silniga piša obvarovati, pa dobre naredbe per hišah in obokani (velbani) hlevi so jim še vender precej blagá in skorej vso živino ognja oteli. Zraven tega so pa še vsi štirje v bratovšnji sv. Florjana zapisani, od ktere bodo zdey lepo pomoč prejeli. Takó se godí tistim, ki dobro gospodarijo, in kar delajo, dobro naredé, in dobre svete radi poslušajo. Če jih tudi velika nesreča zadene, jo komej napol občutijo. — Ali bi Vam ne smel popisa nove laške detelje za Novice poslati?*)

M. F.

Oginj v Kapli Vesi na Štajarskim.

Kaplo ves (Kappeldorf) blizo Prebolske grajšine je 14. dan tega mesca o pol treh popoldne nesreča ognja zadela. 13 hiš in mnogo družiga poslopja je v dveh urah do tal zgorelo. Še več bi jih pa bilo pogorelo, ko bi ne bili ljudje mahama na pomoč prihiteli. Fabriški delavci in sam gospod vodja so práv ročno pomagali gasiti. Neki kmet iz Topol, Braslovške fare, hití urno s konji in vozam v Braslovče po brizglo in jo perpelje. Kmalo perpeljejo tudi komisar iz noviga Kloštra, gosp. Štefan Klančič, in gosp. Paulič, komisar iz noviga Celja práv dobre brizgle. Ljudi perhumi, de se vse tare, med kterimi so bili Pribolski komisar, gosp. Anton Alojz Wolf delovoditelj. Gosp. Paulič pa so z verčam z vodo zmešano vino pridnim gasivcam delili, de v veliki vročini niso od žeje vsahnili in v trudu oslabeli.

Škoda je velika; pohištva so bile skorej vse lesene in s škopo krite; samó en kmet je imel svoje poslopje zavarvano, kterimu je hiša ostala, s ceglam pokrita, de mu je ravno okoli in okoli koj vse do tal zgorelo.

Upamo, de bo ta nesreča ljudi k spoznanju perpeljala, hiše varniši staviti, za vsako okolico brizglo si perpraviti, in tudi pohištva zavarvati.

V Šen-Pavli 17. Maliga serpana 1846.

Andrej Pečovnik, fajmošter.

Iz Podsrede na Štajarskim.

18. Maliga serpana 1846.

Zalostna novica.

Vsako leto Podsredški farmani god in praznik svojiga farniga patrona sv. Janeza kerstnika z veliko častjo in veseljem obhajajo. Ali žalostno! letas smo tisto nedeljo — 28. Rožniga cveta — skorej prazno cerkev, in namest veselja le žalost imeli. Ravno je odvabil k desetimu opravilu velki zvon ljudém, ki so po gorskih raznih stezah v cerkev hiteli, kar je jelo za planinskimi gorami strašno bliskati se, hruti in grometi.

Vstal je strašen vihar, nebó se je na enkrat potamnilo, in prej, ko so ljudje na poti mogli vteči in priti do cerkve, se je toče takó na debelo vsulo, da je bila na enkrat zemlja, kot s snegam pokrita. Zadela je toča nekoliko Zabukovske, Rajhenberške, Ko-

*) Prosimo za-nj.